

Pavel
Oblak

Osem pesmi

PISMO
MRTVEMU SINU
(Leobardu
Iucundusu)

Odšel nanaglo si s sveta pokrajin,
kot da bi vedel, da je ura blizu . . .
Tako minil življenja čas je najin,
ki sva gradila ga v let dolgem nizu.

Si se nasmehnil muki, češ da vse je
samo privid in zemskih dni utvara,
da bitja ni, ki dušo ti ogreje,
in da nesrečnika nihče ne mara?

Kako ti je biló ob uri zadnji,
ko planil si za zvezdami v vsemirje
in šel v uteho za svoj svet neskladni
iskat ljubezen, kje ji zlati vir je?

A bil nekoč si moj, moj dobri deček,
ves tak, kot sem si želel te imeti —
vesel in lep in blag, a za nameček
poln pravljic z nedoumnimi prepléti.

Vse si imel in vse si bil ob meni,
bolj moj kot materin, četudi eno
bili smo si vsak s svojimi stremljenji,
in blodil jaz sem z dušo zagrenjeno.

Si zlomil se ob meni? Kdo dojame
življenja preobrate in preméne?
Vsak se rešuje sam . . . Usoda zame
našla je pot skoz novih sanj koprene.

Je nisi našel ti, čeravno v smrti?
Kdo more doumeti smisel pravi?
Potone up, propadejo načrti —
in nova zvezda zažari v daljavi . . .

Od vse prekratkih tvojih let ostal mi
bo nate ljub spomin in žalost v duši,
vsevdilj bridkostnih misli črni psalmi,
dokler smrt tudi mene v grob ne zruši.

**VEČERNI
POGOVOR
Z MRTVIM
SINOM**

Spleten iz mojega mesa in kit
si gnezdil dolgo v srcu mojih sanj:
moj cvet krvi — ko si privrel na dan,
je soncu radosti jemalo vid.

Iz školjke materine vržen v svet
si tipal večnost s prsti prvih zvezd;
po milosti iztrgal si posest
rodú, ki ni sijaj mu bil preštet.

V prastari torzo Keltov si zagnal
svoj bajonet moči, očetov trud
razklal in z dinamitom polnil čud
zgneteno v jedru črnogorskih tal.

Moj bič ljubezni, nikdar vzeti iz rok,
si strgal uzdo upom, mi stemnil
obzorje, ki hitelo je v zaliv
z vlačilci dni in ladjami nadlog.

Izplul si v sen . . . kot da si se mi skrila,
te ne dotipam več. Zaman je, vse zaman,
da bi še kdaj razklenil se v moj dan —
ti, dih moj, mojega srca izliv . . .

JUTRA Blagoslavljam jutra
njihov lesk mi je obet za sonce
za življenja milost
za nov padec v smrt

NEGOTOVOST Niti za korak me vidim pred seboj
Niti za otroško dlan
Čas megli je sličen nepregledni
Kakšen jutrišnji bo dan
Kakšen bo poslednji

LOK ŽIVLJENJA Nisem človek ki jê
sem le nekdo ki pride in gre
le nekdo ki odide in znova se vrne
kakor čuti srce
kot življenje obrne
nisem človek ki jê

V moji duši je beg
in v tem begu je duša vsega
duša zemljê ki vedno se znova preraja
tiha steza duhá
tajna moč ki oplaja
v moji duši je beg

Dokler bivam bežim
kakor veter ki v begu živi
beg je moj dih moja strast in svoboda
moje bitnosti kri
kakor morje in voda
dokler bivam bežim

Ko umrem bom kar sem
 nič ni mojega nič kar sem zdaj
 prah sem zvezd in zemljé ki spet v prah razdrobi me
 vse bo spet kot nekdej
 smrt samo spremeni me
 ko umrem bom kar sem

OTOK
 POD ZVEZDAMI
 (balada)

Vedno je stal dva koraka za drugimi
 kakor užaljenec
 vdilj se mu duša igrala je z mislimi krutimi
 z mislimi temne grozotnosti
 in zapeljivosti njene

Vedno je bil sam svoj sen in obrežje samotnosti
 mračen brez barve kot dalje meglene
 mračen kot grob kakor sam

Vedno je stal dva koraka za drugimi
 kakor užaljenec
 jedel je lastno srce kot poslastico
 grizel si dušo je ko ga ni videl nihče
 in ko je sonce pobarvalo cesto in ulico
 vstal sam svoj rabelj je v bridki odsotnosti
 v gumbnici nosil je pelin
 noči napitnino

Ladje obupa so plule mu v hladni zavesti
 vihre mladosti bile so mu v tožbah zasidrane
 vedno viseče nebo so se zdele mu vislice
 vislice v večnost obrnjene
 kot da življenje je misel iz druge dežele
 otok pod zvezdami
 ječa brez milosti

Vedno je stal dva koraka za drugimi
 jedel je lastno srce kot poslastico
 grizel si dušo je ko ga ni videl nihče
 in ko je sonce pobarvalo cesto in ulico
 nagnil je senco kot lastovka krilo odlomljeno

nagnil do roba negibnosti
strto

Otok brezzvezdnati

TEMNI GROB Temni grob
obešalnik telesa
kdaj bom visel na tebi
razoglav in brez duše

Temni grob
zbogom skorja življenja
za potrošnike črve
non-stop črna mesnica

Temni grob
razuzdanost trohnobe
travne bilke pijane
žro in rajajo v mozgu

Temni grob
bič zavesti v odpadu
diplomirano blato
ustoličeno

Temni grob

JE TELO Je telo je truplo
JE TRUPLO ki ga bo zavrgla duša
ko bo pesem izvotlila zadnje sanje
in bo groza strla kost lobanji

Gibi zaustavljeni
zadušen dojenček
mrtva ptica
nikdar več

Zbogom človek previjalec misli
rojstni dan besed prečrtan
letnica izbrisana
konec koncev jutro
sprava s črvi
gnijmo veličanstvo

Je telo je truplo
kdo se čudi
treba se je le sprijazniti
posuši se roža posuši se
posuši se človek
dnevi minejo
in vihar poleže se
smrt je zanesljiva
pride

Je telo je truplo
umaknimo se
duša razveljavi vse telesno
ko se izlevi